bloc notes

BALCANIADA şi echipa B

Deşi Cupa Balcanilor a dispărut, spiritul ei a supravieţuit şi din când în când se produc manifestări din cari reese că unele ţări ar dori totuşi ca această competiţie să fie reluată.

Până acum o astfel de manifestare s'a produs din partea Bulgariei. Nu este exclus ca în scurtă vreme să se înregistreze şi altele.

Fără să facem din Cupa Balcanilor marea obligaţie internaţională a federaţiei noastre, credem că prilejul de reînviere pe care îl caută bulgarii ar putea fi folosit.

Propunem ca, începând din anul viitor, Cupa Balcanilor să devină leit-motivul activităţii echipei noastre B. De ani de zile oficialii desorentaţi caută o busolă în domeniul politicii privind echipa naţională B. Dacă au într'adevăr intenţia să cultive o astfel de echipă, dacă dorinţa lor în această direcţie este reală, n'au decât să folosească prilejul pe care l'ar oferi reluarea mtachurilor pentru Cupa Balcanilor.

Sau echipa B. este un fanion care se agită în scopul unei diversiuni?

CALEIDOSCOP

Footballul, şcoală de prezenţă de spirit

Fiecare pe acest pământ are soarta sa. Unul este urmărit de ghinion, altul beneficiază de o şansă continuă.

D-na Marchisio, vestită dansatoare, actualmente vedetă pe o scenă pariziană, le are pe amândouă.

In 1936 d-na Marchisio era în turneu în Spania, când a izbucnit revoluţia. După întâmplări epice, ea a reuşit să fugă cu ultimul tren care pornea spre Franţa. Aci, după câteva luni, ea era pe scena Cazinoului din Boulogne—sur—Mer, când a izbucnit un puternic incendiu. D-na Marchisio se afla la etajul al patrulea şi scările erau cuprinse de flăcări. Ea nu ezită şi deschizând o fereastră se aruncă în gol.

Când era felicitată pentru sângele ei rece, d-na Marchisio a răspuns:

— «Sportul m'a educat».

Trebue precizat că tânăra femeie a făcut parte din clubul de football. «Femina Sport» şi a fost de două ori internaţională contra Angliei. Ea se numea atunci d-ra Baldracchi.

Eliminări... temporare

Federaţia austriacă a luat o iniţiativă curioasă şi interesantă. Pentru a disciplina pe tinerii jucători, a decis ca în echipele de juniori, arbitrul să poată elimina din joc echipierii pe un timp determinat, ca la waterpolo.

Această experienţă, încercată în districtul Styriei, a dat rezultate satisfăcătoare şi va fi generalizată în toată Austria.

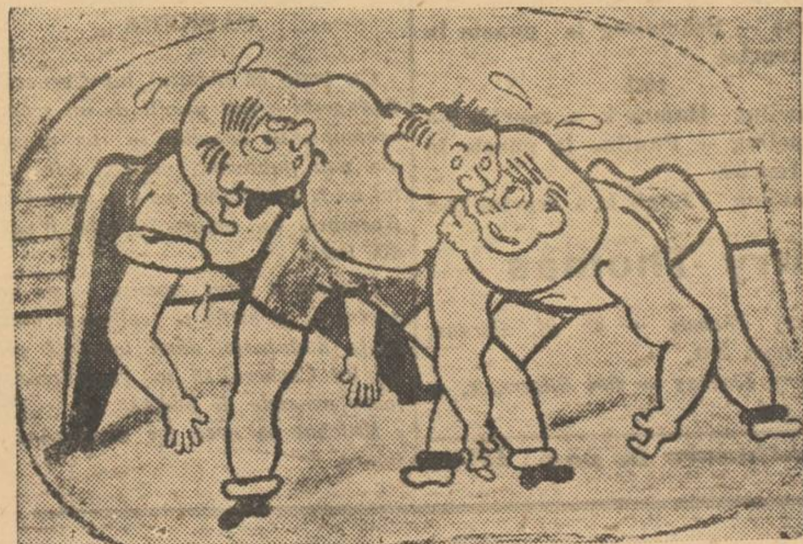
Transferări de... Crăciun

Fiul unui footballist cunoscut, se opreşte, cu mama sa, în faţa unei vitrine de jucării.

— Oh, mamă! Vreau să-mi cumperi automobilul ăla mare!

— Nu se poate dragule, căci este prea scump.

— Scump? Să-l vindem pe tata la un alt club şi să luăm bani...».

«... şi după match, fraţilor, mergem împreună ... cârnatul...»

„Goalul meu..."

Traian Zăinescu

Nu-l cunoaşteţi pe Zăinescu?

Nu l-aţi admirat jucând? Se poate, aşa ceva, scumpe cititor? Atunci d-ta, nu ai văzut niciodată un Juventus?

Ah!... Ţi l-ai amintit? Nici că se putea altfel!... Este băiatul acela subţirel, cu talie de domnişoară, care joacă în centrul liniei de atac. Il cheamă, pe numele de botez, Traian. Sportivii nu cunosc decât pe Zăinescu.

ZAINESCU

Un bun jucător de football. Un tactician, un conducător de atac dintre cei mai buni. Are 24 de ani. A debutat în football, acum opt ani, tot la Juventus. Mai jucase football, însă nu înregimentat într'o grupare, ci pe maidane.

Era, pe atunci, în clasa a şasea de liceu. Drumul parcurs nu a fost mic. Dela juniori a promovat în echipa întâia şi de cinci ani este titularul postului de centru atacant. Mai bine zis, nici nu are contracandidat pentru acest post.

— CARE ESTE CEL MAI FRUMOS GOAL PE CARE L-AI MARCAT?

— Nu-i uşor de răspuns. Eu — să nu-mi fie de deochiu — (Zăinescu este superstiţios şi bate în lemn) sunt de câţiva ani goalgetterul echipei. Am marcat, în jocurile de tot genul ce-am susţinut peste 200 goaluri.

Am totuşi o preferinţă: un goal marcat de mine într'un joc internaţional, susţinut de Juventus în Bulgaria.

— IŢI REAMINTEŞTI CONDIŢIILE IN CARE AI MARCAT ACEL GOAL?

Juventus juca, la Varna, cu Tichia. Era în vara anului 1932 iar eu făceam parte pentru a treia oară din prima echipă.

Bulgarii jucau în forţă, ca la ei acasă. Reuşiseră să marcheze un goal. Noi avusesem multe ocazii, rămase nefructificate. Ca la vreun sfert de ceas după începerea reprizei a doua, Dobo îmi trimite o centrare. Eu mă găseam la opt metri de poartă.

Fundaşii s'au repezit asupra mea, ca şi portarul. Eu m'am întors cu spatele spre portar proptindu-mă bine pe picioare. Imi păstra echilibrul şi unul dintre fundaşi, care mă împingea disperat. Mingea era între noi. Am stopat-o pe picior şi cu un shot acrobatic am trimis-o peste capul meu, al portarului şi fundaşilor în plasă. Situaţia devenise egală.

ŞT. GHERASE

FUNERARIILE

O înmormântare cu... gropari şperţuiţi

Continuarea «Avortonului», având o acţiune extrem de bogată, a fost filmată.

Acest film va rula la unul din cinematografele Capitalei.

In rândurile de mai jos vom publica titlurile câtorva scene.

SCENA I

(Un imens cortegiu după dricul în care se odihneşte «Noua formulă»)

CORUL

Cu tiribomba, uite-aşa, ţuică, şi rachiu aş bea,
Cu tiribomba, ah! ce bine-mi pare, că-am scăpat de ea.

DRICARUL

Hi căluţule, hi, hi, hai grăbeşte-te acum,
Hi căluţule, hi, hi, să nu se trezească 'n drum.

MAESTRUL DE CEREMONIE

Sărmana «Nouă formulică», cum nimeni nu a înţeles-o...

DRICARUL

O luăm acuma pe Cotită?

MAESTRUL

Eh, na-ţi-o frântă că ţi-am dres-o!

UNUL DIN CORTEGIU

Vai, sărmana tinerică, cum s'a prăpădit din viaţă

(către cor)

Haideţi, încă-o melodie, dar ceva mai săltăreaţă,

CORUL

Ce bine-i după tine
De-ai şti cât e de bine,
La fiecare ceas
Ţi-aş face parastas
Ce bine-i după tine.

SCENA II

(Acelaş cortegiu, la o răscruce)

O MĂTUŞE

Sărmana mea nepoată, printre cei drepţi se duce...
Dar ce e asta frate, suntem la o răscruce
Şi dacă-aveţi în suflet, măcar un pic de jale
Păi la răscruce-i musai să aruncaţi parale...

UN CONDUCATOR DE CLUB

Mai lasă-ne cucoană, nu te boci aşa,
Că multe părăluţe, am aruncat pă ea.

ALT CONDUCATOR

Eu ştiu tradiţia bine şi nici nu's capsoman...
M'a curăţat «formula» şi numai am un ban.

O RUDĂ

Vai ce neruşinare! Dă-mi un bănuţ, Aglaia,
Să-i pun în palmă moartei, să treacă apa aia...

UN JUCATOR PROFESIONIST

Mai terminaţi cu apa, nici moartea nu ne scapă,
Destul că toată viaţa ne-a tot băgat la apă.

CORUL

Du-l, du-l, du-l
Du-l, du-l, du-l,
Că la football ne-a tras chiul...

ŞEFUL CORULUI

Staţi, staţi, că am sfeclit-o: «Du-l, du-l» !... ia staţi puţin
Că moarta mi se pare-i de genul femenin.

SCENA III

(La cimitirul «Trei Coceni»)

UN MEMBRU DIN COMITETUL FEDERAL

Cu glasul plin de lacrimi, oh! jalnică-adunare
Voiu spune cinci cuvinte... Durerea noastră-i mare.
Şi totuşi, o voiu spune: să ştie lumea toată,
Repet, «Noua formulă» a fost asasinată.

(Printre bocete se aud murmure)

ACELAŞ

Mă rog, avea defecte, micuţă şi urâtă,
Dar asta nu se face, să fie omorâtă.

MĂTUŞA

Hai, spune-odată, cine mi-a omorât nepoata?

O RUDĂ

Să auzim! Să iasă, mişelul care...

ŞEFUL CORULUI (către cor)

Gata!

CORUL

Mulţi ani trăiască
Mulţi ani trăiască
La mulţi ani!
Cel ce-a făcut-o

(Continuare în pag. III-a)

O convorbire cu Toma Aurel

— Note redacţionale —

Luni seară, am avut înscris în programul nostru redacţonal convorbirea cu Toma Aurel.

Cu trei zile înainte primisem dela campionul nostru o scrisoare explicativă: cum puteam să-l prindem telefonic, la Londra.

Ora 2 dimineaţa.

In biuroul redacţional, aparatul de radio difuzează plăcute bucăţi muzicale, emise prin posturile nemţeşti, cari în aşteptarea matchului Max Schmeling — Thomas, ţin atentă lumea admiratorilor prin cele mai melodioase bucăţi de operă şi operete.

TOMA AUREL

Din când în când un speacke stă de vorbă cu lumea de pe stradă.

In «Friedrichstrasse», speackerul întâlneşte un grup ce se întoarce de la teatru....

— Ce credeţi că va face Max al nostru astă seară, la New-York?

Şi Germanii în cor răspund:

— Va învinge ca întotdeauna!

Un tunet de aplauze răbufneşte în cutia aparatului radiofonic.

Ora 3...

Un clinchet scurt în telefon ne anunţa că «Londra» este în aparat.

Mus. 2982!...

Vocea argintie a duduiţei telefoniste ne vesteşte:

— «Swiss Family Hotel» la telefon!

— Inchide domnule pe Schmeling ca să pot să aud pe... Toma!

Colegul de redacţie stinge vocea speakerului dela Berlin.

— Swiss Family Hotel?

— Yes Sir!

— Vorbiţi franţuzeşte?

— Oui Monsieur!

— Vreau să vorbesc cu d. Leclerc.

— Imediat, aşteptaţi la aparat!

In două secunde Leclerc era la aparat şi ne dădeam cuvenitele urări de sănătate.

După ce Leclerc ne-a dat toate informaţiile necesare, ne-a spus că Toma Aurel va boxa luna viitoare cu Benny Linch.

Si Leclerc era curios să ştie ce a făcut la Leicester, Bataillé cu Benny Linch.

Informaţia i-am servit-o noi, din Bucureşti...

Mirat, Leclerc ne-a admirat pentru serviciul nostru prompt de informaţie şi a făcut o reflexie:

— Eu, în Anglia, trebuie să aflu rezultatul lui Benny Linch dela 3000 km., tocmai din România!

Apoi a venit rândul lui Toma Aurel...

— Parcă nu eşti d-ta acolo!... îmi spune Tomiţă.

— Eu sunt Aurică!

Apoi conversaţia care se scurgea în tempo rapid, s'a terminat cu urări de succes, pentru tânărul nostru campion.

— Au revoir!

— Noapte bună!

O ţăcănitură şi cele două receptoare închid convorbirea ţinută între persoane distanţate la 3000 km Apoi, iar vocea argintie a simpaticei dudui dela telefoane.

— 3 minute, domnule!

— Merçi, duduiţă.

Culegătorul aştepta filele manuscrisului.

In aparatul de radio, speackerul german îşi continua improvizaţia.

Era ora 3.15 dimineaţa.

I. SAVESCU

Veşti aviatice

Marea Britanie

La începutul acestei luni, locot. colonelul Muirhead, subsecretarul de stat al aerului, a indicat în Camera Comunelor următoarele asupra efectivelor forţelor aviatice britanice: 123 escadrile pe teritoriul metropolitan, 26 la bazele de dincolo de mare, adică pe liniile de apărare colonială şi 20 escadrile la marină.

Cu toate acestea, presa şi cercurile politice aduc critice felului încet cum se procedează la realizarea programului de reînarmare aeronautică, în acest scop fiind convocată şi o şedinţă secretă a Camerii Comunelor.

Lupta pentru păstrarea posesiunilor din aceste părţi ale globului se arată din ce în ce mai aprigă, mai ales după invazia japoneză în China.

Colonia portugheză din extremul Orient, Makao, situată în golful Canton, în faţa coloniei britanice Hongkong, a jucat un rol important în aeronautică acum doi ani, când societatea Pan America Airwys urmărea stabilirea capului de linie transpacifică. De curând s'a pronunţat din nou numele oraşului Makao afirmându-se că în urma convorbirilor militare anglo-portugheză dela Lisabona, această posesiune va putea fi coniderată drept o bază aeriană pentru Marea Britanie. Toate ziarele streine comentează însemnătatea punctelor strategice din golful Canton, acest punct putând constitui o perfectă linie de apărare a proprietăţilor europene din extremul Orient

Italia

Ca o urmare a bunelor raporturi dintre Japonia si Italia, o misiune aeronautică japoneză compusă din 14 delegaţi se află actualmente în Italia. Această misiune a fost primită de Mussolini şi urmează să viziteze toate centrele aeronautice industriale şi militare.

Japonia

După o informaţiune neconfirmată încă ministerul japonez al armatei urmăreşte organizarea unui Salon aeronautic internaţional la Tokio cu prilejul Jocurilor Olimpice din anul 1940.

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

IX

In sala «Tirului» am întâlnit, pentru prima oară, pe fraţii Sonda, atleţi completi cari şi-au avut epoca lor de glorie.

Petre şi Mihail activau încă dinainte de a pătrunde eu în sala de pe splai. Mai târziu a apărut pe firmament, Tudorică şi, în fine, ultimul a intrat în arenă Iuliu Sonda, mort acum câţiva ani.

Fiii unui învăţător dintr'o comună din preajma Capitalei, fraţii Sonda urmau cursurile la liceul «Matei Basarab» şi îşi împărţeau timpul liber între cele două societăţi cu renume.

Dintre ei, Petre Sonda a făcut strălucită carieră sportivă, cutreerând lumea, în tovărăşia faimosului Mahomed şi repurtând numeroase victorii strălucite în compania celor mai reputaţi practicanţi ai luptei libere.

Din păcate, acest excelent reprezentant al culorilor româneşti, până mai acum 7-8 ani, candidat serios la titlul mondial, nu a putut să atingă apogeul formei şi deci al carierei, din cauza unui accident întâmplat la Madrid şi în urma căruia era să piardă un ochi.

Mihail Sonda, cel de al treilea dintre copiii învăţătorului cu acelaş nume — cel mai mare, Ion, rămăsese la coarnele plugului — era un subtil ridicător de greutăţi şi un înotător de clasă, câştigător, ani dearândul a concursurilor organizate de societatea «Tirul» cu ocazia serărilor de încheere a activităţii. Astăzi, Mihail Sonda este medic de plasă într'o comună din judeţul Olt.

Teodor şi Iuliu Sonda au apărut în sală, mult mai târziu astfel că, mă voi ocupa de ei pe măsură ce ancheta va ajunge la epoca respectivă.

Petre şi Mihail erau preocupaţi de lupta greco-romană, care pe acele timpuri se bucura încă de multe simpatii, şi se antrenau într'o săliţă din fundul clădirei, un fel de atenansă a sălii de gimnastică.

In această săliţă se făcea, din când în când, în timpul iernei, puţin foc, astfel că, de câte ori frigul «strângea» în sala cea mare, ne strecuram pe rând şi cu destulă precauţiune, în săliţa încălzită.

Aci eram doar toleraţi şi, nu de puţine ori eram aruncaţi afară cu alai. Cine se opunea era vai de pielea lui. In săliţa din fund, luptătorii şi ridicătorii de greutăţi erau stăpâni absoluţi cari nu se lăsau intimidaţi nici de intervenţiile lui Nicolae Velescu şi mai puţin de cele ale intendentului societăţei.

Numai generalul Năsturel, pe care luptătorii îl divinizau, avea mare «trecere» pe lângă ei. Niciunul dintre gimnasticii tineri însă, nu îndrăsnea să se adreseze lui spre a-şi îmbunătăţii situaţia în cursul zilelor friguroaselor ierni de pe acele timpuri.

In săliţa din fund, unde eram tolerat datorită simpatiilor de cari mă bucuram în faţa fraţilor Sonda, oameni cari aveau o deosebită consideraţie pentru tatăl meu, am făcut cunoştinţa unui mare număr de atleţi de excelentă valoare. Nu reţin numele tuturor. Voi nota deci pe cei cari mi-i reamintesc şi anume: Nae Dumitrescu, Tică dela Prut, Nicolae Şerbănescu (+), Constantin Popovici (+), Jean Tertieff (alias Popovici), dr. Becherescu (+), Mitică Dona (+), Petruş Dona, Gheorghe Preotescu, astăzi profesor de educaţie fizică, etc

Dintre ei, câţiva au trecut în lumea drepţilor, ducând cu ei multe amintiri frumoase din frământata viaţă a începutului sportului românesc.

Cei rămaşi în viaţă poartă în suflet o mulţime de aceste amintiri şi astăzi când întâmplarea îmi scoate în cale pe vreunul din ei, nu se poate să nu-mi îmbogăţesc cunoştinţele cu noui isprăvi din trecutul secţiei de lupte a societăţii «Tirul».

Toţi au avut incidente şi accidente, în spinoasa lor carieră. Nu le-a rămas însă decât partea frumoasă şi cea anecdotică din viaţa lor de sbucium.

Doctorandul Becherescu, un vlăjgan de peste 100 kg. era cel mai pasionat şi de aceia nu era şedinţă în care să nu fie văzut frământându-se pe covor. Nu înţelegea să-şi piardă timpul în van şi deaceia sosia primul în sala pe care o părăsea cel din urmă.

Nu-şi alegea niciodată tovarăşii de antrenament. Lupta şi cu mic şi cu mare, şi cu cel tare şi cu cel slab. Nu prea îi convenea însă, când era pus în stare de inferioritate şi totdeauna era în continuă fugă după revanşă şi para-revanşă.

Lupta greco-romană îi intrase în sânge, şi după plecarea din clasă întâlnea pe stradă un coleg, îi propunea un match, în nu importa ce condiţiuni şi ce lor.

Datorită acestei pasiuni care nu cunoştea margini, doctarandul Becherescu era foarte des văzut, luptând prin curţi, prin grădini publice şi chiar pe maidane, fie cu amatori ca şi el, fie cu indivizi cari nici nu ştiau de existenţa luptei greco-romane.

Era un băiat voinic acest doctorand Becherescu dar, faptul că nu practica lupta greco-romană decât de foarte scurt timp, cunoştinţele lui în acest domeniu nu erau prea înaintate. Vă închipuiţi deci că, în săliţa din fund a societăţei «Tirul», găsise destui «naşi».

Invins aproape regulat, Becherescu nu desnădăjduia. Avea în faţă atâtea revanşe câte înfrângeri suferise şi acest lucru constituia o mângăere pentru el.

Cât despre cei cari pierdeau în faţa lui, odată cu înfrângerea îşi atrăgeau asupra lor şi titlul de «brânzoi». Pentru acest lucru, Becherescu îşi avea felul lui de clasare: brânzoi I, brânzoi II, etc. Totuşi, nu-şi desconsidera învinşii şi le alina durerea spunând: eşti băiat tare, dar trebue să mai înveţi; par'că eu eram mai breaz la început?

Ghinionul lui Becherescu era însă că, numărul învingătorilor depăşea mult pe cel al învinşilor, astfel că revanşele erau la ordinea zilei. Şi, când unul dintre corifei accepta într'o seară să se lase trântit, Becherescu se şi vedea fruntaş al secţiunei. In urma unei astfel de victorii prin bunăvoinţă, regretatul doctorand găsi că este cazul să-şi încerce forţele în faţa lui Petre Sonda, de departe cel mai voinic şi cel mai bine pregătit om al sălei.

Sonda a acceptat întâlnirea dar rugat de ceilalţi colegi mai bătrâni nu s'a grăbit să conchidă şi până în momentul când Becherescu a fost pus cu umerii la pământ, bietul doctorand a făcut cunoştinţa unor severe masaje şi strângeri în braţe.

A terminat lupta extenuat. Cu toate acestea după 3-4 ore, când întâmplarea l-a pus, în oraş, în faţa lui Petre Sonda, Becherescu nu a întârziat să-i propună revanşa neîntârziată. Deşi era ora 11 noaptea, doctorandul vrea să lupte. Ţinea să nu piardă nici o ocazie aşa că, nu-şi dădea seama cât de ridicolă îi era propunerea.

JENNY DUMITRESCU